NORAKSTS
Lieta Nr.A42591508
A01575-10/16

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 12.februārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Dz.Amerika,

piedaloties atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Autotransporta inspekcijas pārstāvei *I.T.*,

2010.gada 3.februārī Rīgā, Antonijas ielā 6, atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc SIA „SOIL" (reģistrācijas numurs 40003767612) pieteikuma par Autotransporta inspekcijas 2008.gada 9.maija lēmuma Nr.225 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Autotransporta inspekcijas Kontroles daļas inspektors 2008.gada 6.februārī sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.BA 407782 (turpmāk – Protokols), kurā konstatēts, ka 2008.gada 6.februārī plkst.13.35 transportlīdzekļa vadītājs *A.L.* vadīja SIA „SOIL" (turpmāk – pieteicēja) piederošo transportlīdzekli Volvo FH 12, ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* un SIA „Sonets grupa" piederošo piekabi, ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* (turpmāk – transportlīdzeklis), ar skuju koku papīrmalkas kravu pa maršrutu Vangaži – Rīga. Veicot minētā transportlīdzekļa faktiskās masas svēršanu ar svariem HAENNI WL 103, tika konstatēts, ka kopējais asvars ir 45650 kg, bet noņemot pieļaujamo kļūdu 5% - 43367 kg pie atļautās masas 40 000 kg, tādējādi konstatēts pārkāpums – faktiskās masas pārsvars par 3367,5 kg. Minēto faktu apliecina mērījuma Nr.225 izdruka.

[2] Ar Autotransporta inspekcijas Kontroles vadītāja 2008.gada 25.marta lēmumu (turpmāk – sākotnējais lēmums) nolemts pieteicēju administratīvi sodīt par pārkāpumu, kura sastāva pazīmes ir paredzētas Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 208.punktā un 3.pielikuma 8.5. apakšpunktā, par ko Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{33}panta astotajā daļā paredzēta administratīvā atbildība, uzliekot pieteicējai naudas sodu 1500 latu apmērā.

Pieteicēja šo lēmumu apstrīdēja ar 2008.gada 25.aprīļa iesniegumu, norādot, ka Autotransporta inspekcijas kontrolieris nenovirzīja transportlīdzekli uz piemērotu vietu svēršanai, tāpēc mērījums ir kļūdains. Lēmumā nav norādītas normas, kas regulē kravas svēršanas kārtību uz ceļa.

[3] Ar Autotransporta inspekcijas (turpmāk – atbildētājs) vadītāja vietnieka 2008.gada 9.maija lēmumu Nr.225 (turpmāk – Lēmums), izskatot pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu, atstāts negrozīts sākotnējais lēmums.

Lēmumā konstatēts turpmāk minētais.

Autotransporta inspekcijas Kontroles daļas vecākais inspektors veica transportlīdzekļa faktiskās masas svēršanu ar svariem HAENNI WL 103, svaru plātņu numuri SN 4142, SN 4144, un konstatēja pārkāpumu, fiksējot kravas transportlīdzekļa faktisko masu 45650 kg. Pēc pieļaujamās kļūdas +/- 5% atrēķināšanas, kravas transportlīdzekļa faktiskās masas pārsvars ir 3367,5 kg.

Svēršanai izmantoti HAENNI portatīvie auto svari WL 103, kas atbilst likuma „Par mērījumu vienotību" un 2006.gada 7.marta Ministru Kabineta noteikumu Nr.180 „Neautomātisko svaru atbilstības novērtēšanas noteikumi" prasībām. Saskaņā ar HAENNI svaru lietošanas instrukciju, portatīvie auto svari HAENNI WL 103 var tikt lietoti līdz 5% virsmas slīpumam.

Maksimālā pieļaujamā kļūda statiskā svēršanā var būt līdz 5%, svaru kļūda arī šoreiz tika atrēķināta, tā kā nav pamata apšaubīt objektīvu svēršanas rezultātu.

Saskaņā ar 2007.gada 1.jūnija Autotransporta inspekcijas Transportlīdzekļa svēršanas instrukciju atbildīgais par piemērotas svēršanas vietas izvēli ir inspektors, kurš veic konkrētā transportlīdzekļa kontroli. Svēršana notikusi tai piemērotā vietā, tāpēc transportlīdzekli nebija nepieciešams novirzīt uz citu vietu. Instrukcija ir saistoša iestādei saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 72.panta ceturto daļu.

Lēmumi administratīvā pārkāpuma lietā tiek pieņemti, balstoties uz LAPK, Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumiem Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" un citām tiesību normām un lietā esošajiem pierādījumiem.

Visi lietā esošie materiāli pierāda pieteicēja vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Pieteicējam uzlikts minimālais naudas sods, kāds paredzēts par minētā pārkāpuma izdarīšanu.

[4] 2008.gada 6.jūnijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums, kurā tiek lūgt atcelt Lēmumu. Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[4.1] Saskaņā ar Ministru kabineta 2007.gada 24.jūlija noteikumu Nr.517 „Autopārvadājumu kontroles kārtība" 10.punktu Autotransporta inspekcijas kontrolieris nenovirzīja pieteicēja transportlīdzekli uz piemērotu vietu tā faktiskās masas kontrolei (svēršanai), līdz ar ko konkrētais mērījums ir kļūdains.

[4.2] Lēmums pamatots ar iekšēju normatīvo aktu, proti, 2007.gada 1.jūnija Autotransporta inspekcijas Transportlīdzekļa svēršanas instrukciju, taču saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 16.panta pirmo daļu pieteicējam nav saistošs iekšējs normatīvais akts.

[4.3] Konkrētajā lietā nav administratīvā pārkāpuma sastāva, tai skaitā, pieteicēja nav administratīvā pārkāpuma subjekts.

[5] Autotransporta inspekcija rakstveida paskaidrojumos tiesai norāda, ka neatzīst pieteicēja prasījumu pilnībā un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz Lēmumā minēto, papildus paskaidrojot, ka Autotransporta inspekcijas Kontroles daļas amatpersonas autotransporta svēršanu veic ar Autotransporta inspekcijas rīcībā esošajiem riteņu slodzes svariem WL103, ievērojot šo svaru lietošanas instrukciju, vispārējos padomus pareizai svēršanai ar portatīvajiem riteņu slodzes svariem, Autotransporta inspekcijas 2007.gada 1.jūnija Transportlīdzekļu svēršanas procedūru.

Norādei Lēmumā uz iestādes iekšēju normatīvu aktu ir informatīvs raksturs.

[6] Pieteicējas pārstāvis uz tiesas sēdi nebija ieradies. Nekādi rakstiski iesniegumi no pieteicējas par attaisnojošu iemeslu kavējumam esamību vai lūgumu atlikt tiesas sēdi nav saņemti.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 214.panta pirmo daļu, ja uz tiesas sēdi nav ieradies kāds no administratīvā procesa dalībniekiem, liecinieks, eksperts vai tulks, tiesa sāk lietas izskatīšanu, ja vien saskaņā ar šā likuma 268. vai 269.pantu nav pamats to atlikt. Tiesa nav konstatējusi nevienu no APL 268.pantā minētajiem iemesliem lietas atlikšanai, tāpat arī nepastāv APL 269.panta pirmajā daļā minētie iemesli lietas atlikšanai. Līdz ar to lieta izskatīta bez pieteicējas pārstāvja klātbūtnes.

[7] Tiesas sēdē atbildētāja pārstāve prasījumu neatzina, balstoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos norādītajiem apsvērumiem, papildus paskaidrojot, ka mērījumi tika veikti atbilstoši normatīvo aktu prasībām. No lietas materiāliem var redzēt, ka autovadītājs nepiekrīt šiem mērījumiem, bet nav norādījis konkrētus faktus, kāpēc nepiekrīt. Pārbaudot informāciju konstatējām, ka autovadītājs uzlikto naudas sodu nav apstrīdējis, līdz ar to var secināt, ka autovadītājs šim pārkāpumam ir piekritis. Svēršanas vieta tika izvēlēta atbilstoši svēršanas instrukcijai, kas ir pievienota lietas materiāliem. Svēršana tika veikta uz auto ceļa Rīga – Veclaicene 23.km, kur ir piemērots laukums svēršanai. Tika arī noņemta 5% kļūda.

Motīvu daļa

[8] Izvērtējot lietas dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudot lietas materiālus, tiesa secina, ka pieteikums ir nepamatots, tai pat laikā tas ir daļēji apmierināms un pārsūdzētais lēmums ir grozāms.

[9] Saskaņā ar APL 250.panta pirmo daļu, tiesa, taisot spriedumu, pārbauda, vai administratīvais akts izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus; vai administratīvais akts atbilst materiālo tiesību normām un vai administratīvā akta pamatojums attaisno adresātam uzlikto pienākumu vai tam piešķirtās, apstiprinātās vai noraidītās tiesības. Savukārt, panta otrā daļa noteic, ka tiesa, vērtējot administratīvā akta tiesiskumu, spriedumā ņem vērā tikai to pamatojumu, ko iestāde ietvērusi administratīvajā aktā.

[10] Pārbaudot to, vai pieņemot Lēmumu, ir ievēroti procesuālie un formālie priekšnoteikumi, tiesa būtiskus procesuālus pārkāpumus, kas varētu ietekmēt Lēmuma gala rezultātu, nekonstatē. Lēmums formāli satur visas administratīvā akta sastāvdaļas, kā to paredz APL 67.panta otrā daļa, ir izpildīts pieteicējas uzklausīšanas pienākums, atbildot uz pieteicējas rakstveida sūdzību. Lēmums ir pieņemts likumā noteiktajos termiņos un atbildētāja kompetences ietvaros.

Ievērojot to, ka Lēmums, kurš izdots uz LAPK 149.^{33}panta (*likuma redakcijā, kas bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas brīdī)* astotās daļas pamata, ir satura izvēles administratīvais akts, jo juridiskām personām paredz sodu robežās no 1500 līdz 3000 latiem, atbildētājam bija jāizdara lietderības apsvērumi. Atbildētājs lietderības apsvērumus nav izdarījis, taču, ievērojot to, ka ir piemērota zemākā iespējamā sankcija, tas nav radījis Lēmuma būtisku prettiesiskumu.

[11] Pārbaudot to, vai pārsūdzētais Lēmums atbilst materiālo tiesību normām un vai tā pamatojums attaisno pieteicējai uzlikto pienākumu, tiesa konstatē, ka pieteicēja administratīvi sodīta par CSN 208.punkta un 3.pielikuma 8.5. apakšpunkta pārkāpumu, saskaņā ar LAPK 149.^{33}panta astoto daļu.

CSN *(noteikumu redakcijā, kas bija spēkā 2008.gada 6.februārī)* 208.punkts paredz, ja kravas automobiļu, kuru pilna masa pārsniedz 3,5 t, autobusu un to piekabju, kā arī transportlīdzekļu sastāvu gabarīti ar kravu vai bez tās, ar noņemamo aprīkojumu (piemēram, iekrāvēju) vai bez tā, faktiskā masa vai ass slodze pārsniedz šo noteikumu 3.pielikumā noteiktos lielumus, atļauja braukšanai pa ceļiem jāsaņem normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā. Atļaujas netiek izsniegtas dalāmu kravu pārvadājumiem ar transportlīdzekļiem, kuru gabarīti pārsniedz šo noteikumu 3.pielikumā noteiktos lielumus.

Savukārt, CSN 3.pielikuma, kurš reglamentē pieļaujamos transportlīdzekļu (transportlīdzekļu sastāvu) gabarītus (ar kravu vai bez tās), faktisko masu un ass slodzes, 8.5.apakšpunkts paredz, ka faktiskā masa transportlīdzekļu sastāviem ar puspiekabi, kas sastāv no divasu vilcēja un trīsasu puspiekabes vai trīsasu vilcēja un divasu vai trīsasu puspiekabes, nedrīkst pārsniegt 40 tonnas.

LAPK *(likuma redakcijā, kas bija spēkā 2008.gada 6.februārī)* 149.^{33}panta astotā daļa paredzēja, ka par kravas pārvadāšanu bez noteiktā kārtībā izsniegtas atļaujas, pārsniedzot noteikto transportlīdzekļa (transportlīdzekļu sastāva) pieļaujamo faktisko masu no 2 līdz 4 tonnām vai ass slodzi no 0,5 tonnām līdz 1 tonnai, uzliek naudas sodu kravas pārvadātājam vai nosūtītājam – juridiskajai personai – no tūkstoš piecsimt līdz trim tūkstošiem latu.

[12] Lietā nav strīda par to, ka pieteicējai nebija atbilstošas atļaujas braukšanai pa ceļiem, ja kravas automobiļa faktiskā masa vai ass slodze pārsniedz CSN 3.pielikumā noteiktos lielumus.

Tai pat laikā lietā pastāv strīds par to, vai atbildētājs pareizi noteicis pārsniegto transportlīdzekļa faktisko masu, proti, pieteicēja norāda, ka mērījums veikts nepareizi, nenovirzot transportlīdzekli uz piemērotu vietu svēršanai, tādējādi mērījums ir apšaubāms.

Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus cita starp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad, kā pierādījumi izskatāmajā lietā ir administratīvā pārkāpuma protokols Nr.BA407782 *(lietas 13.lapa)*, mērierīces – portatīvo svaru „Haenni WL-103", mērījuma izdruka Nr.225 *(lietas 14.lapa),* transportlīdzekļa vadītāja paskaidrojums *(lietas 16.lapa),* 2008.gada 6.februāra pavadzīme Nr.SBV 271/08 *(lietas 17.lapa),* foto attēls, kurā redzams transportlīdzeklis *(lietas 19.lapa).*

Izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, tiesa secina, ka ar tiem ir pierādīts fakts, ka pieteicēja ir pieļāvusi administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība ir paredzēta

LAPK 149.[33]panta astotajā daļā. Proti, pieteicēja ir pārvadājusi kravu bez noteiktā kārtībā izsniegtas atļaujas, pārsniedzot noteikto transportlīdzekļa pieļaujamo faktisko masu par 3367,5 kg.

Turklāt, lietas materiālos atrodas portatīvo svaru „Haenni WL-103" plātņu Nr.SN 4142 un Nr.SN 4144, ar kurām tika svērts konkrētais transportlīdzeklis, atbilstības sertifikāts *(lietas 73.-75.lapa)* un atbilstības deklarācija *(lietas 76.-78.lapa)*. Tādējādi nav šaubu, ka svari atbilst Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumiem Nr.981 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu atkārtoto verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" minētajām prasībām un pierādījumi, kas iegūti ar šiem svariem, ir pieļaujami.

Pārbaudot pieteicējas argumentu, ka svēršanas procedūra veikta nepareizi, tiesa lietas materiālos neatrod, ka pieteicējas transportlīdzekļa vadītājs savos paskaidrojumos būtu iebildis par svēršanas procedūras pareizību, kaut gan transportlīdzekļa vadītājam nebija nekādu šķēršļu iebilst pret to. Līdz ar to nav vairs iespējams objektīvi pārbaudīt pieteicējas argumentu pamatotību. Turklāt, ja arī vēlāk tiktu iegūti pierādījumi, piemēram, transportlīdzekļa vadītāja liecības par to, ka mērījums veikts nepareizi, šādi pierādījumi būtu vērtējami kritiski, jo kā jau minēts, ja tiešām svēršanas procedūra būtu bijusi nepareiza, tad tiesa nesaskata šķēršļus, kāpēc transportlīdzekļa vadītājs nav izteicis iebildumus uzreiz. Šāds „šķērslis", tiesas ieskatā, ir tikai fakts, ka svēršanas procedūra patiesībā noritējusi korekti.

Ievērojot minēto, tiesai nav nekāda pamata apšaubīt mērījumu pareizību, jo nav neviena pierādījuma, kas uz to norādītu. Savukārt, pieteicējas paskaidrojumi, kas satur ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti prasījumi vai iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi pārbaudīti un novērtēti pierādījumi (APL 161.panta pirmā daļa). Līdz ar to pieteicējas arguments nevar kalpot par apstākli, lai attaisnotu pieteicējas izdarīto pārkāpumu.

[13] Tāpat lietā pastāv strīds arī par to, vai pieteicēja ir administratīvā pārkāpuma subjekts. Pieteicēja gan nekādi vairāk nepaskaidro savu argumentu, līdz ar to tiesa šo argumentu interpretēs tādējādi, ka pieteicēja uzskata, ka atbildība par izdarīto pārkāpumu būtu jāuzņemas tikai transportlīdzekļa vadītājam.

Saskaņā ar LAPK 149.[33]panta astoto daļu administratīvo atbildību var piemērot kā transportlīdzekļa vadītājam, tā arī kravas pārvadātājam vai nosūtītājam – juridiskajai personai. Tā kā katrs no viņiem var izdarīt atšķirīgu administratīvu pārkāpumu kravas pārvadāšanā, viena subjekta saukšana pie administratīvās atbildības neizslēdz normā minētā cita subjekta saukšanu pie administratīvās atbildības *(sal. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta (turpmāk arī – Senāts) 2008.gada 15.maija spriedumu lietā Nr.SKA-163/2008, 2009.gada 5.marta spriedumu lietā Nr.SKA-19/2009, 2009.gada 2.aprīļa spriedumu lietā Nr.SKA-102/2009)*.

Senāts līdzīgā lietā jau ir norādījis, ka juridisko personu vaina ir nosakāma, ievērojot to, vai tai bija iespēja nodrošināt noteikumu, par kuru pārkāpšanu paredzēta administratīvā atbildība, ievērošanu un vai tā veikusi nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu šo noteikumu ievērošanu *(sk. Senāta 2009.gada 5.marta spriedumu lietā Nr.SKA-19/2009, 2009.gada 2.aprīļa spriedumu lietā Nr.SKA-102/2009)*.

Pieteicējai normatīvie akti paredz tiešu pienākumu rūpēties par to, lai krava transportlīdzeklī tiktu iekrauta atbilstoši normatīvo aktu prasībām. Saskaņā ar Autopārvadājumu likuma 12.panta trešo daļu pārvadātājam ir jāpārbauda, vai krava

autotransporta līdzeklī iekrauta un nostiprināta atbilstoši satiksmes drošības un autotransporta līdzekļa ekspluatācijas prasībām.

Ievērojot iepriekš minēto un izvērtējot pieteicējas darbības, tiesa atzīst, ka tajās ir konstatējama administratīvā pārkāpuma subjektīvā puse – pieteicējas vainojama rīcība, kas ir izpaudusies neuzmanības formā. Proti, pieteicēja ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu aiz neuzmanības.

Saskaņā ar LAPK 11.pantu administratīvais pārkāpums atzīstams par izdarītu aiz neuzmanības, ja persona, kas to izdarījusi, ir paredzējusi savas darbības vai bezdarbības kaitīgo seku iestāšanās iespēju, bet vieglprātīgi paļāvusies, ka tās varēs novērst, vai arī nav paredzējusi šādu seku iestāšanās iespēju, kaut gan tai vajadzēja un tā varēja tās paredzēt.

Konkrētajā lietā tiesa uzskata, ka pieteicējai kā kravas pārvadātājam vajadzēja un tā varēja paredzēt kaitīgās sekas, kas var iestāties, ja tā neizpildīs savu likumā noteikto pienākumu – nepārliecināsies par to, vai krava iekrauta atbilstoši normatīvo aktu prasībām. Tā kā pieteicēja paļāvās uz transportlīdzekļa vadītāju, tad tai bija arī jāapzinās, ka gadījumā, ja tiks iekrauta pārlieku liela krava, var tiks pārsniegta CSN noteiktā faktiskā masa un asu slodze, kuras pārsniegšanai pieteicējai nav izsniegta atļauja.

Tāpēc tiesa uzskata, ka nav pamata apgalvojumam, ka pieteicēja nav administratīvā pārkāpuma subjekts.

[14] Pieteicēja pieteikumā norādījusi, ka Lēmums pamatots ar iekšēju normatīvo aktu, proti, 2007.gada 1.jūnija Autotransporta inspekcijas Transportlīdzekļa svēršanas instrukciju, taču saskaņā ar APL 16.panta pirmo daļu pieteicējai nav saistošs iekšējs normatīvais akts.

Tiesa šai sakarā vēlas norādīt, ka atbildētāja atsauce uz iekšējo instrukciju nekādā veidā neietekmē Lēmuma tiesiskumu, jo ar šo instrukciju nav pamatots pieteicējai uzliktais tiesiskais pienākums. Attiecībā pret pieteicēju Lēmums pamatots ar CSN un LAPK normām, no kurām izriet pieteicējas pienākums rīkoties noteiktā veidā un atbildība par šo noteikumu neizpildi. Savukārt, atsaucoties uz instrukciju, atbildētājs informējis pieteicēju, kāda procedūra piemērota, veicot svēršanas darbības. Kā to pareizi atzīmējis atbildētājs, saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 72.panta ceturto daļu iekšējais normatīvais akts ir saistošs iestādei (tās struktūrvienībai, darbiniekiem) vai amatpersonām, attiecībā uz kurām tas izdots. Instrukcija izskaidro, precizē, kā ir piemērojami ārējie normatīvie akti vai vispārējie tiesību principi. Uz instrukcijas pamata pieteicējai netiek noteikti ne pienākumi, ne tiesības.

Turklāt, tiesa uzskata, ka atbildētāja atsaukšanās uz piemēroto instrukciju pat ir vēlama, jo tādējādi pieteicēja var pārliecināties, ka iestāde svēršanas procedūras ietvaros rīkojas vienādi attiecībā pret visiem pārbaudāmajiem transportlīdzekļiem, proti, saskaņā ar vienotu instrukciju, kas ir vienlīdzības principa ievērošanas pamatā – nodrošināt vienādu procedūru attiecībā pret visiem, kas garantē to, ka pierādījumi tiek iegūti līdzīgos apstākļos.

[15] Ievērojot spriedumā konstatēto, tiesa secina, ka atbildētājs pareizi konstatējis lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un pareizi saucis pie atbildības pieteicēju. Līdz ar to Lēmums atzīstams par tiesisku un pamatotu.

[16] LAPK 8.panta pirmā daļa paredz, ka persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā, bet panta otrā daļa paredz, ka aktiem, kas mīkstina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem vai atbrīvo no tās, ir atpakaļejošs spēks, tas ir, tie attiecas arī uz pārkāpumiem, kas izdarīti pirms šo aktu izdošanas. Aktiem, kas nosaka vai pastiprina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem, atpakaļejoša spēka nav.

Tiesa konstatē, ka 2009.gada 25.februārī ir stājušies spēkā LAPK likuma grozījumi, kuri Saeimā pieņemti 2009.gada 22.janvārī. Ar šī likuma 9.panta otro daļu LAPK 149.^{33}panta septītā, astotā, devītā, desmitā un vienpadsmitā daļa izteikta citā redakcijā.

Līdz ar to, ievērojot konkrētās lietas faktiskos apstākļus attiecībā uz pieteicēju šobrīd būtu piemērojama LAPK 149.^{33}panta astotā daļa 2009.gada 22.janvāra likuma redakcijā.

Saskaņā ar LAPK 149.^{33}panta astoto daļu 2009.gada 22.janvāra likuma redakcijā par autopārvadājuma veikšanu, pārsniedzot noteikto transportlīdzekļa (transportlīdzekļu sastāva) pieļaujamo faktisko masu no 2 līdz 5 tonnām vai ass slodzi no 0,5 līdz 2 tonnām, vai tilta slodzi, ja atsevišķi nav noteikta katras tilta ass pieļaujamā slodze, no 1 tonnas līdz 3 tonnām, uzliek naudas sodu kravas pārvadātājam vai nosūtītājam – juridiskajai personai – no četrsimt līdz tūkstoš latiem.

Ievērojot to, ka atbildētājs pieteicējai par šo pārkāpumu bija noteicis zemāko iespējamo sankciju, tad tiesai nav pamata piemērot augstāku sankciju par normā noteikto zemāko iespējamo sankciju, it īpaši tādēļ, ka tiesa pieteicējas darbībās nesaskata LAPK 34.pantā paredzētos atbildību pastiprinošos apstākļus. Šādus apstākļus nav konstatējis arī atbildētājs. Līdz ar to pieteicējai piemērojams naudas sods 400 latu apmērā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 5.punktu, Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 253.panta trešo daļu un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

Daļēji apmierināt SIA „SOIL” pieteikumu.

Grozīt Autotransporta inspekcijas 2008.gada 9.maija lēmumu Nr.225 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr.BA407782) un **noteikt naudas sodu Ls 400** (četri simti latu) apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) Dz.Amerika

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
Tiesnese Dz.Amerika
Rīgā, 2010.gada 12.februārī